

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἐκτακτος χειμῶν.—Αἱ μαρτυρίαι τῶν γερόντων.—
 Δυστυχήματα ἐν Ἑλλάδι.—Τὸ ἄρθος τῆς ἐλαίας.—
 Ὁ ἐγκληματικὸς ἀπολογισμὸς τοῦ καιροῦ.—Πολιτικὴ
 καὶ μετεωρολογικὴ σύμπτωσης.—Τὸ πένθος τῆς φύ-
 σεως.—Τὸ ψῆφος καὶ ἡ διαροητικὴ ἐργασία.—Ἡ
 Λακιάδα.—Ὁ Ἕλλησ καὶ οἱ Ἕλληνες.

Ὁ χειμῶν ἐνέσκηψεν ἐφέτος μετ' ἐξαιρετικῆς σφο-
 δρότητος εἰς τὴν Ἑλλάδα. Οἱ γέροντες, οἱ αἰώνιοι γέ-
 ροντες, οἵτινες κατὰ πᾶσαν περίστασιν ἐξαιρετικῆς θερ-
 μοκρασίας ἡ θεομηρίας ἐκτάκτου, προσκαλοῦνται ἀπαι-
 τήτως ὑπὸ τῶν χρονογράφων διὰ νὰ μαρτυρήσωσι στε-
 ρεοτύπως ὅτι δὲν ἐνθυμοῦνται παρόμοιον καιρὸν ἄλλοτε
 καὶ ταυτοχρόνως ν' ἀποδείξωσιν ὅτι τὸ γῆρας ἐξασθενί-
 ζει τὴν μνήμην, τὴν φωνὴν ταύτην θὰ ἐβεβαίουν τὸ
 ἄληθές λέγοντες ὅτι τοιαύτη ἔντασις περὶ τὴν σφο-
 δρότητα τοῦ χειμῶνος δὲν παρετηρήθη ἀπὸ πολλῶν,
 παμπόλλων ἴσως ἐτῶν εἰς τὸ ἦπιον κλίμα μας. Μέχρι
 τοῦδε τὰ ἐκ τοῦ χειμῶνος δυστυχήματα δὲν ἦσαν πολὺ
 σημαντικὰ καὶ θρημβοῦντο ἐπὶ ὀκτυλοῖς. Κυρίως αἱ
 ζημίαι ἐπῆρχοντο εἰς τὴν γεωργίαν ἢ τὴν κτηνοτρο-
 φίαν, εἰς τὰ κτήματα καὶ εἰς τὰ ποίμνια ἴσπανίως
 εὐρίσκατο νεκρὸς κανεῖς προσβύτης πτωχὸς, πεπηγῶς
 ἐκ τοῦ ψύχους, ἢ κανεῖς ὀδοιπόρος βραδύνας καὶ κα-
 ταληφθεὶς ὑπὸ τῶν χιόνων. Δυστύχως ἐφέτος τὰ
 ἀνθρωπῖνα θύματα τῆς ἐξαιρετικῆς ἀγριότητος τοῦ
 καιροῦ ἦσαν πολλὰ, τὰ δὲ ἐπακολούθησαντα δεινὰ
 πολὺ σοβαρώτερα τῶν συνήθων. Εἰς τὴν πόλιν μας
 καὶ εἰς τὸν Πειραιᾶ εὐρέθησαν ἄνθρωποι νεκροὶ ἐκ
 τοῦ ψύχους, ἄφθονος δὲ ὑπῆρξεν ὁ θερσιμὸς ἀνθρω-
 πίνων ὑπάρξεων διὰ τῆς ἀναπτύξεως παντοίων βα-
 ρέων νοσημάτων, προσερχομένων ἐκ τῆς τοιαύτης
 τοῦ καιροῦ καταστάσεως. Χιονοστιβάδες καταπεσοῦ-
 σαι ἀπὸ τοῦ Ταυγέτου ἀπέκτειναν ἀνθρώπους, εἰς
 δὲ τὴν Ἀρχαδίαν αἱ χιόνες ἀπέκλεισαν τοὺς κατοίκους
 πολλῶν ὀρεινῶν χωρίων, ὑποστάντων ἕνεκα τούτου
 πολλὰς καὶ δεινὰς στέρησεις. Ἄλλ' ἢ φοβερότερα
 καταστροφὴ ἐπῆλθεν εἰς τὰ βόρεια σύνορα τοῦ βασι-
 λείου, παρὰ τὸν Πίνδον. Τόσον ἄφθονος κατέπεσεν ἡ
 χιών εἰς τὰ χωρία ἐκεῖνα, ὥστε περὶ τὰς ἐξήκοντα
 οἰκίαι κατέρρευσαν ὑπὸ τὸ βάρος, καὶ δεκαεπτὰ ἄν-
 θρωποι, καθὰ τηλεγραφοῦσιν αἱ ἀρχαί, ἐτάφησαν ὑπὸ
 τὰ ἑρείπια, οἱ δὲ διασωθέντες ἠναγκάσθησαν νὰ μετα-
 κήσωσι πανοικεῖ εἰς ἄλλην πλησιόχωρον κώμην.

Ὁμολογουμένως τοιαύτη δριμύτης χειμῶνος καταν-
 τῆ σχεδὸν ἀνήκουστος, καὶ χωρὶς νὰ προστρέξωμεν εἰς
 τὴν μνήμην τῶν γερνοτερόνων, γινώσκομεν ἐκ τῆς
 μετεωρολογικῆς ἱστορίας τῆς χώρας μας ὅτι πρὸς τὸν
 παρόντα χειμῶνα δύνανται ἴσως νὰ παραβληθῇ μόνος
 ὁ χειμῶν τοῦ 1849—50, ὁ ἀπαισίου μηνῆς, διότι
 τότε συνέβη ὁ πρῶτος ἀπολεισμός τῶν ἐλληνηκῶν
 παραλίων ὑπὸ τοῦ ἀγγλικῆς στόλου διὰ τοῦ ναυάρχου
 Πάρχερ. Κατὰ τὴν ἀξιωματικῶν ἐκείνην ἐποχὴν
 ἔπαθεν ἐκ τοῦ πολλοῦ ψύχους τὸ ἄρθος τῶν ἐλαίων,
 ὅπερ ἀντέχει μέχρι θερμοκρασίας 6 βαθμῶν ὑπὸ τὸ
 μηδέν, σημεῖον ὅτι ἡ θερμοκρασία ἔφθασε τότε καὶ
 κάτω τοῦ βαθμοῦ τούτου, τοῦ πρωτοφανοῦς διὰ τὴν
 χώραν μας.

Καὶ δὲν εἶνε τόσον ἡ ταπεινὴ θερμοκρασία, ὅσον ἡ
 προέτασις τῆς κακοκαιρίας, ἣτις καταντῆ ὀχληρὰ καὶ
 σχεδὸν ἀπελπιστικὴ. Διότι, ἀληθῶς εἰπεῖν, εἶνε μὲν τὸ
 ψῆφος δοιμῶν, ἀλλ' ἡ θερμοκρασία δὲν κατῆλθεν μέχρι
 βαθμοῦ ἐξαιρετικοῦ καὶ ἀσυνήθους. Ἄλλ' εἰς ἀνταλ-

λαγμα ἡ διάρκεια εἶνε ἔκτακτος καὶ ἡ κακοκαιρία
 εἶνε σχεδὸν συνεχῆς. Τὸ Ἄστυ ἐδημοσίευσεν τὸν «ἐγ-
 κληματικὸν ἀπολογισμὸν τοῦ καιροῦ» ὡς τὸν ἀπεκά-
 λασε κατὰ τὸν μῆνα Δεκεμβρίου τοῦ 1890, ἐξάγεται
 δὲ ἐκ τῆς ἀνακεφαλαίωσεως του ὅτι ἐκ τῶν 31 ἡμε-
 ρῶν τοῦ ὀρθέντου μηνὸς μόνον 7 ἢ 8 ἦσαν αἱ πραγ-
 ματικῶς καλὰ καὶ αἰθρῖαι ἡμέραι, αἱ δὲ λοιπαὶ ἦσαν
 βροχεραὶ, χιονώδεις, συννεφώδεις. Σημειωτέον ὅμως
 ὅτι τὸ Ἄστυ ἤρξατο ἐκδιδόμενον ἀπὸ τῆς 1. Δεκεμ-
 βρίου π. ἔ. ἂν δὲ ὁ λογαριασμὸς ἐγένετο καὶ διὰ τοὺς
 προηγουμένους μῆνας, τὰ κεφάλαια τῆς κατὰ τοῦ
 καιροῦ κατηγορίας θὰ ἦσαν ἀσυχρότως περισσώτερα.
 Διότι κυρίως παρ' ἡμῖν ὁ χειμῶν ἤρχισε ἀπὸ τοῦ
 φθινοπώρου καὶ ἐξακολουθεῖ ἄνευ διακοπῆς. Ἄν μάλ-
 ιστα θελήσωμεν νὰ ὀρίσωμεν ἀκριβέστερον καὶ νὰ
 συνδέσωμεν τὸ πρᾶγμα μὲ χρονολογίαν μᾶλλον ἀξιο-
 μνημόνευτον, δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν ὅτι ἡ τοιαύτη
 ὀριστικὴ τροπὴ τοῦ καιροῦ ἐπῆλθε κατὰ σύμπτωσιν
 ταυτοχρόνως μὲ τὴν ἐπισυμβῆσαν ἐν τῇ χώρᾳ μας
 διὰ τῶν ἐκλογῶν πολιτικῆς μεταβολῆς. Ἄλλοι και-
 ροί, ἄλλα ἤθη, λέγουσι συνήθως ἄλλοι καιροί, ἄλλος
 καιρὸς δυνάμεθα νὰ προσθέσωμεν.

Ἡ φύσις, ἡ τόσον ὠραία παρ' ἡμῖν κατὰ τὸν χει-
 μῶνα καὶ ἰδίως ὅσον προχωροῦμεν καὶ πλησιάζομεν
 πρὸς τὰ πρῶτα γυλοκαρῶματα τοῦ ἔαρος, ἄγει ἢδὲ
 μακροχρόνιον πένθος. Οἱ πρῶτοι ὀργανισμοὶ τῆς βλα-
 στήσεως διατελοῦσιν εἰς χιόνων καὶ ἀκόμη ἢ ἀνυ-
 πόμοσος ἀμυγδαλῆ δὲν ἀποτομᾶ νὰ στολισθῇ μὲ τὰ
 λευκὰ νυμφικὰ τῆς ἄνθη, φοβουμένη τὸν συνεχῆ πα-
 γετόν. Ποῦ αἱ θελκτικαὶ καὶ χαρμόσυνοι χειμεριναὶ
 ἐκδρομαί, ὅτε ἡ διανυγὴ καὶ δρασερὰ ἀτμοσφῆρα προ-
 καλεῖ τὴν κίνησιν καὶ μεταδίδει τὴν εὐεῖαν εἰς τὸ
 σῶμα καὶ τὴν θυμηδίαν εἰς τὸν νοῦν; Ὁ οὐρανὸς
 μένει συννεφωμένος σχεδὸν διαρκῶς. Πίπτει βροχὴ
 συνεχῆς, μονότονος, πληκτικὴ αἱ ὁδοὶ τῆς πόλεως,
 ἀτελέστατα συντηρούμενα, μεταβάλλονται εἰς τέλμα-
 τα, καὶ ἐπειδὴ τὰ μέσα τῆς ἐσωτερικῆς συγκοινωνίας
 εἶνε ἐλλιπέστατα εἰς τὴν πρωτεύουσάν μας, ἡ κίνη-
 σις καταντῆ ὀχληρὴν μαρτυρίαν νοσηρὰ ὑγρασία ἐπι-
 πλανᾶται διαρκῶς εἰς τὸν ἀέρα ὁ ἀνεμὸς πνέει σφο-
 δρὸς καὶ οὐμάδες νεφῶν ἀγριοπῶν σταδιοδρομοῦσιν ὑ-
 ψηλὰ εἰς τὸ στερέωμα. Ἡ χιών ἐκάστοτε καλύπτει
 μὲ νέα στρώματα τὰς πέρις ἀκρωρείας τῆς Πάρνη-
 θος καὶ τοῦ Πεντελικοῦ καὶ τοῦ Ὑμηττοῦ, ὑπενθυ-
 μίζουσα μὲ τὴν ἐπιμονὴν τῆς τὸν ὠραῖον στίχον τοῦ
 δημοτικοῦ ᾄσματος,

τοῦ Δελμοῦ τὸ χιόνι,
 π' ὥστε νὰ λυώσῃ τὸ παλιὸν καινούριον τὸ πλακῶνει.

Ἐνίοτε αἱ νιφάδες ἀποτομοῦσι καὶ κατέρχονται
 στροβιλιζόμεναι μέχρι τῆς πόλεως. Αἱ ἐστίαί καπνί-
 ζουσι διαρκῶς, τὰ ἀπυρρῆ μαγαζία σκορπιζουσι τὰς
 δηλητηριώδεις αὐτῶν ἀναθυμιάσεις εἰς τὰ πενιχρότε-
 ρα οἰκήματα. Αἱ ῥίνας πορφυροῦνται ὡς ἡραίστεια ἐν
 καταστάσει ἐκρήξεως αἱ χεῖρες τρίβονται ἀπελπιστι-
 κῶς ἢλα τὰ παλαιὰ ἐπανωφῶρια, καὶ ἐκεῖνα τὰ ὅποια
 εὐρίσκονται πρὸ καιροῦ εἰς ἀποστρατεῖαν καὶ εἰς δια-
 θεσιμότητα, καλοῦνται εἰς τὴν ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν. Τὰ
 ἀπαισία χεῖμεθλα βασανίζουσι πολλὰς χεῖρας καὶ πα-
 ραλοῦσι πολλοὺς πόδας.

Καὶ ὁ καιρὸς ἐξακολουθεῖ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον
 ἀμείλικτος, ἰσχυρογνώμων ἐν τῇ δυστροπίᾳ του. Αἱ
 ἡμέραι ἀνατέλλουσι σκυθρωπαί, συννεφώδεις ἢ εὐδία
 κατῆντσε σπάνιον πρᾶγμα, καὶ συχνάκις ἐνῶ κατὰ
 τὴν πρωίαν ἡ ἡμέρα προμηνύεται αἰθριωτάτη, ἡ ἐ-
 σπέρα, ἢ καὶ ἡ μεσημέρια προσέτι, διαφθεδε σκαιῶς
 τὰς πρωινὰς ὑποσχέσεις, καὶ ὁ ἥλιος προβαίνει εἰς θο-
 λὸν καὶ ὀμιχλώδη οὐρανὸν, ἥλιος ἄχρους, ἀλαμπῆς,
 ὡς ἐκεῖνόν τὸν ὅποιον οἱ Ἕλληνες, οἱ διατρίβοντες εἰς

βρειοτέρας χώρας ἀποκαλοῦσι περιφρονητικῶς μὲ περιέργον γαστρονομικὴν παραβολήν, τηγιαστοῦν αὐγόν, ἥλιος δικαιολογῶν τὸ παλαιὸν μετεωρολογικὸν ἀπόφθεγμα « ἥλιος ἄστρος, μαῦρη ἡμέρα ».

Κατηραμένον ψυχὸς ! δὲν ναρκώνει μόνον τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ τὸ πνεῦμα. Ἐνῶ ἡ χεὶρ γράφουσα παγώνει ἐπὶ τοῦ χάρτου, καὶ ἡ ἐξελίξις τῶν ἰδεῶν ἐνεργεῖται νοθρῶς εἰς τὸν νοῦν. Ὀλίγοι συγγραφεῖς ἢ καλλιτέχναι προτιμῶσι τὸν χειμῶνα, μετὰ δὲ αὐτῶν ὁ ἱστορικὸς Γίββων, ὁ τραγικὸς Ἀλφιέρης καὶ ὁ μέγας δημοκρατικὸς Ματζίνης, μόνον ἐκ τῶν ἐπισημότερων ἀναφέρονται ὡς θεωροῦντες τὴν χειμερινὴν ἐποχὴν καταλληλοτέραν πρὸς διανοητικὴν ἐργασίαν. Οἱ ἄλλοι ἀπεναντίας ἐνθαίροντο τὸν χειμῶνα. Ὁ διάσημος μουσουργὸς Παίτσι-ἔλλος συνέθετε περιτετυλιγμένους μὲ θερμὰ σκεπάσματα, ὁ δὲ Ρουσσὸς ἔγραφε θερμαινόμενος εἰς τὸν ἥλιον. Ὁ Μίλτων καὶ ὁ Λεοπάρδης παρεπονῶντο, ὅτι κατὰ τὸν χειμῶνα ἡ ἔμπνευσις αὐτῶν ἐσίγα. Ὁ Βολταίρος καὶ ὁ Ναπολέων ἠρέσκοντο νὰ θερμαίνωνται παρὰ τὴν ἐστίαν καὶ κατὰ τὸ ἔαρ καὶ κατὰ τὸ φθινόπωρον. Ὁ Λεσάζ, γέρον ἤδη, ἠσθάνετο διαύγειαν πνεύματος εὐθὺς ὡς ἥλιος ἀνέτελλεν εἰς τὸν ὀρίζοντα, ἐνῶ τὸ πνεῦμά του ἀπεχαινοῦτο ὅτε ἐπήρχετο τὸ νυκτερινὸν ψυχρὸν. Ἐπίσης κατ' ἐξοχὴν ἠγάπα τὸ πῦρ καὶ τὴν θερμότητα καὶ ὁ Οὐγὸς Φώσκολος, ὅστις ἔγραφεν : « Οἱ φίλοι μου γελῶσι διὰ τὴν ριγνηλότητά μου ἄλλ' ἔχω ἀνάγκην ν' ἀποδώσω εἰς τὰ μέλη μου τὴν θερμότητα, ἢν συγκεντρῶναι πᾶσαν ἐν ἐαυτῇ ἢ καρδίᾳ μου ». Ὁσάυτως καὶ οἱ δύο μεγάλοι γερμανοὶ Διδάσκαυοι τῆς ποιήσεως δὲν ἠγάπων τὸν χειμῶνα. Ὁ Σίλλερ προκειμένου ν' ἀσχοληθῆ εἰς τὴν τελευταίαν ἐπεξεργασίαν τοῦ *Ballenstätt*, περπονεῖτο διότι εἶχεν ἐπέλθει ἤδη ὁ χειμὼν καὶ ἠναγκάζετο ν' ἀναμένει πρὸς τοῦτο τὴν ἐπάνοδον τοῦ ἔαρος. Ὁ δὲ Γκαίτε ἔγραφε : « Κατὰ τὰς μελαγχολικὰς ταύτας ἡμέρας ἀδυνατῶ νὰ στιχομυθῶ ».

Ποῦ εἶνε τὸ ἐξαισιον, τὸ περιψύθιμον γαλανὸν χρῶμα τοῦ ἀττικοῦ μας οὐρανοῦ ; Τὸ ἀπολέσαμεν ἄρα γε διὰ παντός ; Καὶ ἡ θάλασσά μας, ἡ μάγος καὶ ἡμέρος ἑλληνικὴ θάλασσα, ἡ περιζωννούουσα μὲ γλαυκὴν σινδόνα τὰς ἀκτὰς μας, θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ μαστιζῆ αὐτὴ ἀγρίως διαρκῶς ἐκθράζουσα ναυάγια ; Καὶ ὁ ἥλιος ; καὶ ἡ *Λιακάδα*, ἡ προσφιλεὴς ἀπόλαυσις τῶν ῥομῶν, ἡ *Λιακάδα* τὴν ὅποιαν ὁ ἀρχαῖος κυνικὸς φιλόσοφος προὔτιμα ἀπὸ ὅλα τὰ χαρίσματα, τὰ ὅποια ἦτο διατεθειμένος νὰ τοῦ δωρήσῃ ὁ Ἀλεξάνδρος, ἡ *Λιακάδα* τὴν ὅποιαν ὕμνησεν ὁ Σουρῆς, ἡ ἐμπνεύουσα τὴν νωχέλειαν, τὴν ἀργολεσχίαν, τὸ *dolce far niente*, ποῦ εἶνε ; Ἐφέτος σχεδὸν διόλου δὲν τὴν εἶδομεν καὶ δὲν τὴν ἀπηλαύσαμεν καὶ σχεδὸν κοντεύομεν νὰ τὴν λησμονήσομεν.

Ω ! ὁ ἥλιος ! . . . Τώρα ἐνοῶ διὰ τί οἱ ἀρχαῖοι ἐλάτρευαν καὶ θεοποιῶνταν τὸν ἥλιον καὶ διὰ τί οἱ νεώτεροι διετήρησαν ἀκαμίαν τὴν ἀγάπην καὶ τὴν λατρείαν τῶν προγόνων των πρὸς τὴν εὐεργετικὴν ταύτην θεότητα. Τώρα ἐνοῶ διὰ τί διαδραματίζει τὸσον μέρος εἰς τὰ δημοτικὰ ἄσματα καὶ τὰ παραμῦθια τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ὁ ἥλιος εἶνε ἀπαραίτητος διὰ τὴν φύσιν τῆς ἑλληνικῆς χώρας. Δὲν εἶνε μόνον ὁ μέγας καὶ ἀπαραμίλλος αὐτῆς ζωγράφος, δὲν εἶνε μόνον ὁ πολυτίμος αὐτῆς φωστήρ, εἶνε καὶ ὁ μέγας θερμοδότης, τὸ ζωογόνον αὐτῆς στοιχεῖον. Τὴν ἔλλειψιν του δὲν συναίσθανεται μόνον τὸ σῶμά μας, ἀλλὰ καὶ ὁ νοῦς μας. Τὸν ἐστερήθημεν μόλις ὀλίγας ἡμέρας καὶ ὄχι ἐξ ὀλοκλήρου, καὶ ὅμως μᾶς φαίνεται ὅτι διερχόμεθα τὴν φρικτὴν ἀτελεύτητον νύκτα τῶν

πολικῶν χωρῶν καὶ τὸν ἐπεθυμήσαμεν τόσον πολὺ, ὥστε ὅταν μετ' ὀλίγον αἱ ἀκτίνες του ἀναλύσωσι τὰς χιόνας καὶ ὁ παγετὸς παρέλθῃ καὶ ἐπέλθῃ τὸ σφαιρὸς τῆς βλαστήσεως, οὔτε ἐγὼ, οὔτε κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μου, ὑποθέτω, θὰ σκεφθῆ νὰ περιδέσῃ μὲ κλωστήν τὸν δάκτυλον διὰ νὰ προφυλαχθῆ ἀπὸ τὸ καυμὰ του.

Ὁ Χρονογράφος.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐξεδόθη τὸ 10' τεῦχος τοῦ « Ἐκτενοῦς λεξικοῦ τῆς ἑλληνικῆς καὶ ῥωμαϊκῆς μυθολογίας » τοῦ W. H. Roscher, περιέχον ἄρθρα ἀπὸ τοῦ *Indigitamenta* μέχρι τοῦ *Iris*. Τούτων ἐκτενέστερα, πλήρεις μονογραφίας ἀποτελοῦντα, εἶναι τὰ *Indigitamenta* ὑπὸ R. Peter, οἱ *Inferi* ὑπὸ Steuding καὶ ἡ *Io* ὑπὸ Engelmann.

Ἐνεκα τοῦ μεγάλου φύγους ἐκλείσθη τὸ θέατρον τῆς Λυῶν, διότι τὰ μέσα τῆς θερμάνσεως αὐτοῦ ἦσαν ἀτελῆ καὶ ἀδύνατος ἦ ἐν αὐτῷ διαμονὴ ἡθοποιῶν καὶ θεατῶν.

Τὴν 15 ἰανουαρίου ὁ Κῶς ἐώρτασε τὴν εἰκοστὴν πέμπτην ἀμφιτεριῖδα τῆς διδακτορικῆς του ἀναγορεύσεως. Ἐπὶ τούτῳ δ' ἔλαβε πλῆθος ἀμετρον συγχαρητηρίων.

Ἐν Μιλάνῳ γνωστὸς ἐκδότης Σονζόνιο ἠγόρασε παρὰ τοῦ συνθέτου Μασκάνη πάντα τὰ δικαιώματα αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ μελοδράματος *Cavalleria Rusticana* ἀντὶ 150,000 ἰταλικῶν λιρῶν.

Ἐπὶ τῆς τετρακοσιετηριδὶ τῆς ἐφευρέσεως τῆς τυπογραφίας ὠργανίσθη ἐν Κοπεγχάγῃ διεθνὴς ἐκθεσις ἐντύπων, ἧς μετέσχον πλὴν τῆς Δανίας, ἡ Γερμανία, ἡ Ἀγγλία, ἡ Βόρειος Ἀμερικὴ, ἡ Γαλλία καὶ ἡ Αὐστρία.

Ἐν Λόγγον, τὸ θαυμάσιον ἔργον τοῦ Βάγνερ, ἀναβιβάζεται προσεχῶς ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ ἐν Βορδὼ θεάτρου.

Ἡ ἑκατονταετηρὶς τοῦ μεγάλου αὐστριακοῦ δραματικοῦ Γριλλπάρτσερ ἐωρτάσθη καθ' ἅπασαν τὴν Αὐστρίαν καὶ Γερμανίαν. Σχεδὸν ὅλα τὰ πανεπιστήμια καὶ σχολεῖα ἐξετέλεσαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην πανηγυρικὰς ἀπαγγελίας ἐξ ἔργων αὐτοῦ, πολλὰ δὲ θέατρα παρέστησαν δράματά του.

Ἐν συνελεύσει πολλῶν ἐπιστάντων λογίων καὶ καλλιτεχνῶν τοῦ Βερολίνου ἀπεφασίσθη ὡς δι' ἐράνου ἰδρυθῆ κοινὸν μνημεῖον ἐν τῇ γερμανικῇ πρωτεύουσῃ εἰς τιμὴν τῶν τριῶν μεγάλων μουσικῶν Βεεθόβεν. Μότσαρτ, καὶ Χάυδεν.

Ἐν ἀριθμῶς τῶν κατοίκων τῆς Πετροπόλεως ἀνέρχεται κατὰ τὴν τελευταίαν ἀπογραφὴν εἰς 950,226 παρουσιάζων αὔξησιν 94,923 ἐντὸς δεκαετίας.

Ἀπὸ τῆς ἰδρυσιν ἀνδριάντος τοῦ Βίσιμαρκ εἰσφοραὶ ἀνέρχονται μέχρι τοῦδε εἰς 913,336 μάρκας.

Τὸ ζήτημα τῆς διδασκαλίας τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ἐν τοῖς σχολείοις συζητεῖται πάλιν μετὰ πολλῆς ζωηρότητος ἐν Ἀγγλίᾳ. Δὲν εἶνε δὲ ὀλίγοι οἱ ὑποστηρίζοντες τὴν ἀντικατάστασιν αὐτῆς διὰ τῆς διδασκαλίας ἄλλης τινὸς ζωντανῆς γλώσσης, τῆς γερμανικῆς ἢ τῆς γαλλικῆς. Ἐν ἐκ τῶν ἰσχυροτέρων ἐπιχειρημάτων αὐτῶν εἶνε ὅτι ἐνεκα τῆς ἐν ἰσχυρῇ κλασικῇ ἐκπαίδευσίσει πολλὰ ἀγγλικά καταστήματα ἀναγκάζονται νὰ ζητῶσιν ὑπαλλήλους ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς, διότι δὲν δύνανται νὰ εὗρωσιν ἀγγλοὺς γνωρίζοντας ἄλλην παρὰ τὴν μητρικὴν γλῶσσαν καὶ ὀλίγα ἀρχεστα λατινικά καὶ ἑλληνικά.